

Nevtepeno Poprijeta Devica Marija.



Pobožen mesečen list. Vrejūje ga z dovolenjem vikariata v
Dolnjoj Lendavi št. P. H. 48 1920.

KLEKL JOŽEF, vp. pleb. v ČRENŠOVCIH, Prekmurje.

Cena na leto 5 Din. Naročniki so deležni sada več juzernih sv. meš i
dobijo k listi brezplačno kalendar Srca Jezusovoga, če so rednim na-
ročeni na Novine i sirote. Če so pa samo na M. List naročeni, dobijo
ga za polovično ceno.

Na to pismo sem že drugi den, apr. 11. te odgovor dobo, od g. Straus Florijana, č. kanonika i vikara z D. Lendave: «P. 4. 52/1922. Od dolnjelendavakoga vikariata. Prečastiti g. plebanoš, narodni poslanec! Vaš pred mene vloženi namen, ka poleg sobočke državne gimnazije se želete za odgojo kat. mladine pod vodstvom salezijanske družbe zavod gorpostaviti, z odobrenjem na znanje vzemem i v te namen dovolim nabiranje v kraji mojega območja. Predpišem pa, ka se nabrani dari v ednoj fari naše krajine, najboljše, če v črensovskoj oskrbljavajo po cerkvenih vrednostnih pravilaj. Dovolim nadale, da se to moje dovoljenje v njuvom časopisi, Novine, odnosno v mesečniki «Marijin List» objavi i ka v naših faraj duhovnike morate oprositi, da to delo podpirajo. Boži blagoslov naj bo nad Vami, Prečastiti, i na vašem dobroga namena deli.»

Pismo oncište vsebine, kak na g. vikara v D. Lendavo, sem posloao tudi č. kanoniki, vikari sobočke okrogline g. Slepec Ivani. V tom pismi sem ešče proso g. vikara posredovanje, če bi mogli od grofa Szaparija dobiti kakši falacek zemlje, gde bi zavod gorpostavili i ka bi nam za kapelo v oltari kamen sprositi blagovolili od sombotelskoga mil. püšpeka en mali ostanek iz kostih sv. Martina, šterih lepi del se brani v somboteljajokij püšpekovej cerkvi. Odgovora na to pismo nesam dobo, pač pa so g. vikar na sprotolesnje križovo proščenje maj 7. v Črensovcih mi na moje pitanje gledoč nabiranja odgovorili: «Ar je to čista katoličanska reč, sam nej proti njej». Od Materecerkvi predpisano dovoljenje tak mamo, dragi krščeniki za to veliko i prepotrebno delo. Od vas, jedino od vas je odvisno, bo se li posrečilo ali ne. Od vas je odvisno, bo le naša mladina pošteno, krščansko odgojena ali pa brezversko, divjaško. Od vas je odvisno, bodo li vaši potomci ljubili, ali sovražili Boga, se zveličali ali pogübili. Če se zbüdi vu vas tisti stari, lepi, prav krščanski skoro zvami rojeni düh požrtvovalnosti, darüvanja, aldüvanja — te bo stalo v Soboti Martinišče. Izbüdo se bo té düh, če bodete pazljivo i pobožno čteli to življenje sv. Martina, če bodete to devetdnevnico bar ednok na leto goreče opravili. Na to vas prosim, pobožni krščeniki, verni sinovje i hčeri kat. Materecerkvi, mili i dragi mi Slovenci. Močno se vüпам, ka moje prošnje ne zavržete!

Gda se obema g. vikarima najtoplej zahvalim za dobrohotno dovoljenje i njima iz zahvalnosti želem varstvo sv. Martina, — odprem nabiranje za to veliko sveto delo. Nabiranje pa se ne bo vršilo samo v penezaj. Les, foringe, drva, cigel, vapno, cement, pač ves materijal vzememo od dragih darövnikov i ešče delo zidarov i drugih bar parkrat brezplačno. Če bi nam občina M. Sobota poklonila bar dva — tri plüge zemlje, kak bi njoj zahvalni bili. Pa bi se teliko dalo küpiti od grofa Szaparija. Če bi pa pet plügov mogli dobiti v ednom foloti, bi popolnoma zedovoljni bili. Treba najmre velikij prostor deci za drkanje, igranje, ka je za zdravje predvsem potrebno. Tak na pou imamo obečano osem plügov zemljë v té namen na Dolinskom od neke dobre düše po njenoj smrti. Ki nema decë, bolšega testamenta zaistino ne more napraviti, kak če Bogi da svoje imanje, Bogi sodniki i plačniki. Zmislite si kaj, vrednost imajoči brezdetični krščeniki i krščenice na Martinišče! Pišite tudi vsi, ki mate koga v Ameriki, naj bar en, do lar samo pošlje na Martinišče. Dare prevzmem podpisani i salezijanci v Veržeji. Ka štoj če dati, naj si premisli s širokim srcem i naj nam to da na znanje. Čeki so tudi že za dobiti za nabiranje na Martinišče v Veržeji i zglasite se tudi lejko za nje pri podpisano v Črensovcih. Dare v Veržeju nabrane pošlejo g. salezijanci prek nam, ka do vednom mestu v našem kraji, kak to g. naš vikar zapovejo. Drugo zdaj nikaj ne treba, kak samo dati a dati z dobre vole, ar samo takie darövnike ljübi Bog, kak nam sam to naznanja v svetom pismi: «Veseloje darövnika ljübi Bog» (II. Kor. 9—7). Vse dare objavimo v naših listaj.

ČRENSOVCI, 1922, nov. 11. na god sv. Martina.

KLEKL JOŽEF, vp. plebanoš.

Dari.

I. Na podporo M. Lista so darivali v dinaraj: naročniki: z Črnc Mürskih 25, od Sv. Martina 44 50, z Trnja Horvat Markovi 114, z Ižekovec 20, z Bratonec 51 50, z Beltinec 8 50, z M. Polane 30, z Črensovec Horvat Jožefovi 163 25, z Pertoče 13, z G. Lendave 623 25, z G. Slavec Lenaršič Anini 27 50, z Renkovec 20, z Gradišča 5, z Žižkov Koštric Jožefovi 107 50 od Lipe 109, z Gomilice 35, z D. Bistrice 70, z Lipovec 110, z Nedelice Bakan Štefanovi 15 50, z Korošec 8 75, z Tūrnišča 258, z Šalamenec 28, z Tišine 5, z G. Bistrice Krampač Štefanovi 128 25, od Sv. Bedenika 21, z Odranec 303, z Prosečke vesi Fujs Mihalovi 37 50; Koštrica Magda, Ižekovci 1 50, Tkalec Marija, G. Bistrica, 2 50, Horvat Štefan, Bakovci, 10, Poredoš Štefan, Tešanovci, 10, Škafar Jožef Beltinci na pēt Novin za sirote 100, N. za širjenje dobroga štampa 2500, Tkalec Kata, G. Bistrica, 5, Nerer Andraš, Peklenica, 2 50, Kūhar Ivan, Prelog, 10, dečki i deklet z Gomilic 54 75, Ranteš Tomaž z Veržeja za širjenje Marijine časti 250, z Beltinec: Osterc Minka 3, Peterka Martin 1, Vöröš Jožef 1 75, N. 100: vojaki 15. pp. z Travnika 13 50, Stojko Štefan, Razkriž, 1 25, Čahuk Jožef, Skakovci, 6, Cigan Treza D. Bistrica 10, † Kotnjek Mihal, Trnje, 50, N. Črensoveci 50, Ščančar Jožef, Krog 3, M. Sobota: Serec Matjaš 5, Gjbrek Matjaš 5, Hajdu Aladar, Dolina 5, Tkalec Kata, G. Bistrica, 5, Razlag Erna, učiteljica, Ptuj, 5, Jakšič Ana, G. Bistrica 10 Dinarov. — Mladina iz Gomilic je etak darivala Mariji na čast: po 10 Din.: Koroša Štefan, Tkalčič Jožef, Litrop Jožef, Žalik Franc; po 12 Din.: Vindec Franc; po 8 Din.: Jerebič Jožef, Mertlik Štefan, Görköš Jožef, Šömen Andraš, Sobočan Peter, Tompa Jožef, Horvat Štefan, Raj Janoš, Raj Martin; po 6 Din.: Žalik Štefan, Dominko Janoš, Markoja Marija, Žalig Kata, Kolenc Franc, Raščan Matjaš; po 4 Din.: Žalig Ana, Raj Ančika, Rajtar Marija, Ferenčak Verona, Kolenc Ana, Vitez Marija, Kolenc Maričika, Žalig Ana, Dogar Marija, Žalig Bara, Balazic Marija, Markoja Štefan, Sobočan Ivan, Zver Ivan; po 2 Din.: Radoha Ivan; po 1 Din.: Špilak Kata: † Kotnjek Mihal, Trnje, 150, Kolmanko Jožefa naročniki, Večeslavci, 14 75, občina I'anci 20, na gostüvanji Lebar Ferenc v Gomilicaj nabrala Matjašec Jožef i Hozjan Števan 20 50, Ros Štefan, Beltinci, 10, Matko Matilda, Gančani, 10, Tratnjek Klara, Renkovci, 2 50, Nežič Kata, V. Polana, 1 50, Martik Ivan, Bratoncei, 5, mil. grofica S. Julien iz Rakičana sirotam na M. List, 1000, sirota z Šafarskoga Sela 1 25, Vöröš Franc, Mahovci, 2, na gostüvanji Horvat Jožefa i Matjašec Marije pod Lipov nabrano 31, dr. M. Slavič, vseučel. profesor, Ljubljana 100, naročniki Mekiš Janoša, Nuskova, 125 75, naročniki Farič Jožefa, Tropovci, 30, na gostüvanji pri Grūškovnjak Anton i Žižkih so Grūškovnjak Štefan, Prša Ivan, Haklin Izidor i Stanko Anton nabrali 34 50, na gostüvanji Sreš Ivana v Bratonicih nabrano 26 Dinarov. — Naj dobra nebeska

Deca k materi!

Deca! Marijina deca! Poznate vi svojo najbolšo nebesko mater? Poznate vi njeno dobroto, njeno vsmiljenost, njeno lepoto? Vam je znana sladkoča njeni maternih prsi, miloba njene najsvetejše duše, rahločüttnost njenoga vsikdar deviškoga srca? Če bi svet poznal, koga ma v Mariji, o ne bi, nikdar ne bi hodo v tak razdrapanoj, razcotanoj, zamazanoj duši, kak hodi dnesden. Ne bi. Betežna je zdaj skoro vsaka duša, vmira ali mrtvo vsako srce. Vse lübi svet, malo što Boga. Vse si išče pogübljenje, malo što zveličanje. Lampica pred oltarom večim sveti v pekeo kak v nebo; pri njeni svetlosti dobijo koražo hüdodelniki, da Boga tembole drzno napadajo i trgajo njegovo obleko, sveto Matercerkev. Siromaški Jezus! Od tebe čüti nišče nešče. Z posvetom se moro iskati duše, štere te ešče istinsko ljubijo. Vsako oko je obrnjeno proti zemlji, v nebo redki pogled. Vsaka pesnica je stisnjena, odpira se malo štera roka, da pomaga potrebam Jezusove dike. Od zatajüvanja čüti nešče niedno telo. Skuza za greh se je posüšila. Morje brezmejno, brezkončno se je pokazalo na površini sveta: morje človeče zablodjenosti i hüdobije.

I vrastvo za té betežen človečanski narod?! Marija je. Marija mati Odküpitelova. Po njej smo ga dobili, da je rešo svet, po njej, jedino po njej ga páli dobimo da zvräči svet. Dokeč se ne bomo zavedali, da svet nema samo očé, nego mater tüdi, ne bo dobro. Mati nas pripela samo k oči. A vodila nas pa bo samo te k Njemi, če mo za njov hodili. Kričati je ne zadosta. Pozdravljati jo je lepo, a samo je brez vsega haska. *Hoditi moremo za Marijov. Hoditi za njov, nasledüvati jo.* Bila je čeravno najsvetejše ali samo človeče bitje kak mi, s trpljenjom obdana bole kak mi. Ne bojmo se je zato! Včimo se od njé živeti. Ki žive njej spodobno, nikdar ne zablodi, vživa mir, zadovoljnost, nosi v svojem mrtelnom teli kinč, ki ga svet ne more plačati: jakost, ceno večnoga življenja.

Njeni list, Marijin List, de vam dragi čtevci pomagao stopnje delati za njov. Priti pa mora v vsako katoličansko hišo, ar so vsi ljüdje posebno pa vsi katoličanci njena deca. Maternoga dara zavrčti nišče ne sme. Sprimate ga gor vsi! Včite se od njega Deca Marijina, njej spodobno živeti. Vsi si zato naročite njeni list. *Cena na leto 1923. pet dinarov. Tri belice vsaka katoličanska hiža zmore.* Telko je zdaj pet dinarov. Ki to nema dati, ár nešče dati svojoj nebeskoj materi na čast, jo ne spozna za svojo mater i ne je vreden njene pomoči.

Siromaki dobijo k listi brezplačno kalendar Srca Jezušovoga, drugi pa za polovično ceno, če samo List majo. Če so pa z ednim naročeni i na Novine, dobijo tudi oni kalendar brezplačno.

Marijin List bo prihajao vsaki mesec. Do konca februara nam naznanite, kelko de ga trbelo. Gde ne drugoga pobožnoga čtenja, Marijin List mora priti ta.

Črensovci, 1923. 7. jan. na god sv. Družine.

KLEKL JOŽEF,
vp. plebanoš urednik.



Bog ga je pokaštigao.

Eden moj poštvani ino reči vreden prijatelj mi je pravo edno zgodbo, štero je on ne čuo od drugih, nego jo sam z lastnimi očmi vido, i zato je vredna da jo tu povekivečim.

V mojoj mladosti, tak je pravo, sem služo za husára v ednoj grofoskoj hiži v mesti N. Ešče se spominam leta 1860.-toga, eden lepi topeo letešnji den, so milostiven grof ne doma bili ino mi je ostalo malo več časa, da sem z dvema drugima služabnikoma na eden mali izlet šo gori na bregé, kje bi si malo novoga ino zdravoga zraka zavživali. Postni den je bio ino predpoldnévom. In ar da smo po bregah hodili pa že zadosta dugo pot napravili, smo se te pri nazajvrnitvi v eno lepo malo krčmo vrnili, kje bi si malo telo okrepčali.

In komaj smo se k stoli spravili, prideta na to dva drugiva potivajočiva kmečka dečka, lahko pravim že moška. Krčmar, kak navadno, je včasi tam stao, i prijazno zpitavao z kim bi njima naj podvora?

— Eden iz med tema popotnikoma pravi:

— „Dnes si dosta ne moreva zberati, ar je post, ka nej gospod krčmar“? — Na to je krčmar špotlivo odgovoro:

— „Mamo kolbase ino šunko!“

— Dober voren kmečki človik znova na to pravi: „dnes je post, ino bi si gvušno oni gospodje ne vzeli dober zgled od naj, če bi midva prostiva kmečkiva človeka sveti post prelomila.

Na to je krčmar, šteromi je že dugo meso stalo, srdito etak pravo:

— Tej gospodje so iz mesta N. ino se gvušno nedo za vas brigali.

Naš pošteni kmečki človek videč na steni razptejé ino kazajoč na Jezusa samo eto pravo: — „Bog nas vidi“.

Če vas ravnoč vidi l ponovi krčmar. — Z tem se je pa postavo na eden stolec ino razpetje obrno, tak ka je ljubi Jezus k steni gledó; potem pa pravo:

— No, zdaj vaj pa že ne vidi Bog.

Na te preklinjajoče reči je krčmar postano bleđi kak stena, ino medtem, ka je z tolca doli ztopo pa dva stopaja po hiži napravo, je vkúp spadno, i včasi nesmileno mro.

Bog ga je pokaštigao.

Mi smo se vsi preveč prestrašili, i povrgli nanagli oštarijo, brezi obeda.

Istino je meo on prosti kmečki človek, da jih je Bog vido; i tūdi preklinjajočega krčmara včasi v onom hipi pokaštigao.

(Iz szt. Család-a.)



Kak don Bosko spreobrne zdravnika.

Eden zdravnik je obisko don Boska v oratoriji v Turini. In te zdravnik pravi don Boski: „Kak sem čūio, vi znate ozdravlati vsakojajčke bolezní.“

„Kak? Jaz ozdravljam bolezní? nikdar ne“ . . . pravi don Bosko.

In vendar je tak; meni so zagvūšali ino mi celo imenūvali one osebe i bolezní, štere ste ozdravili.

„Vi se motite, gospod zdravnik, — pravi don Bosko. — Je istina, da je že več oseb prišlo k meni, ali ozdravo ešče ne sam niedne. Če so dosegnoli zdravje, se morejo zahvaliti Mariji Devici. Marija dosegne vse od svojega Sina.“

Zdravnik maje z glavov. „Ne vem, če bi verovo. Čūdo . . . to mi néde v glavo. Dokeč Marija ne včini čūda z menov, ne morem vervati.“

„Če bi vi meli zavūpanje v Njo, tūdi vam bi Marija pokazala čūdo,“ odgovori don Bosko. „Kaj vam je pa, gospod doktor?“

„Zemlja me meče, — pravi doktor — ta nevolna bolezen űi dela bridko moje življenje.“

„Razmim, odgovori don Bosko. Bi radi ozdravili, ka ne istina?“

„O kak rad bi se rešo te nevole,“ odgovori doktor.

„Ali štete, da vam povem zdravilo?“
„Če mi povete, mi napravite nepopisano veselje.“ Don Bosko pravi: „Če se štete ozdraviti, morete najprve očistiti svojo dušo. Tū si pokleknite doli in bova hitro napravila spoved.“

„Kaj, spovedati se?“

„Ja, jas vas bom spovedo.“

Vi štete mené spovedati? Mené?“

„Zakaj pa ne? Ka ste šče nikdar ne gršili?“

„Ka mi pomaga spoved? Jaz ne verjem ne na Boga, ne na Marijo, ne na spoved, ne na vaše čūde.“

„Pokleknite gospod doktor; nikši kvar se vam ne zgodi. Bote vidli, da vam bo hasnolo.“

„Če je pa že ne drugač, naj bo.“ To povedoč, poklekne na klečalniki. Komaj napravi znamenje sv. Križa začne glasno jokati. Med skuzami se požalūvalno spove svojih grehov ino oblūbi, da se bo pobolšo. Don Bosko ga je odveselja prek objino, ino njemi pravi: „rešeni ste najvekse hūdobije. Vūpam, da bo tūdi bolezen popolnoma zginola. Če se to zgodi, zahvalite Mariji, čisti Divici, pa ne sirmaki don Boski, šteri je grešnik kak vi.“

Zdravnik se je za istino ozdravo. Večkrat je pohodo don Boska in zahvalūvo Mariji za zadobleno milost.



Velkodūšna zakonska lūbezen.

Na Tirolskom je živo eden imeniten, bogat zakonski par. Mož je bio že 20 let v posteli; njegova bolezen je bila neozdravljiva. Dvorili sta njemi žena pa hči vnoči pa vudne; gda je že edna bila trūdna, njemi je dvorila druga. Zdravnicje so že davno preporočali družini, naj spravijo neozdravljivoga betežnika v zdravilišče. Njegova zakonska tivaršica, ki njemi je v resnici bila jako verna je nato etak odgovorila:

Nej sam zato oblūbila pred oltarom vernost do groba v veselji i v žalosti, ka bi ga te, či bi mi postao na težavo, drugomi dala v roke. Nej, pokeč mi moči pa zdravje dopūsti, ešče či bi duga leta mogla trpeti, bom vse prenašala, zato ka si on to kak moj dragi mož zaslūži.

Pa znate, odkod je zajimala ta junaška ženska to velko potrpljenje pa lūbezen do svojega zakonskoga tivarīša? Povemo vam: Gosto je dala slūžiti meše za verne dūše v vicaj, hodila je

z vsov družinov verno k svetoj spovedi i prečiščavanji. To njoj je davalo moč, ka je pripravna bila ešče več trpeti, naj bi samo do konca mogla verna ostati prisegi, štero je napravila pred oltarom; ostati zvesta do groba, do zadnjega zdihaja, to si je držala za najvekšo dužnost.

Z te zgodnice vidimo, ka je zmožno včiniti svestvo svetoga hižnoga zakona tudi v zdašnjoj dobi.



V Bogi vüpajoča dovica.

V X. mestu je živo pred ništernimi leti Trenčénji Žigmond, jako hirešen tišlar. Kak krščenik, kak oča i meščan je z dostimi lastnostmi ravno, samo edno starodavno falingo je meo; po večerah je malo duže sedo, kak bi trbelo, poleg kante v „Eper“ imenüvanoj gostilni. I kak z dobrega dosta tudi škodi, je kešno večer z punov glavov po vulici spevajoč stopao prti domi.

Delaven človek je bio. Pondelka je nej držao za „lepi den“ zato je nej čüda, če je svoj dug na hižo za kratek čas rešo.

Dužen je nikomi nej bio. Zdej že je kak samočütni meščan prihajao v „Eper“ gostilno. Te so doma žena i dve deteti dostakrat klečéč molili pred podobov škapulerske divice Marije gorečno proséč, ka naj reši z ednim talom nej božnoga človeka od grešne strasti pijančivanja; če so oni ravno nej stradali za volo toga, nego božen zgléd bi za deco pogübelen znao biti.

Več let je to tak držalo. Dobra ženska je večkraj prosila, naj gorhenja z pitjom. Boš vido lübléni: to de žalosten konec melo! I tak je bilo. Na zimskoj, škliskoj poti hodivši pijan se poškalo ino poleg poti v grabo spadno, šinjek si je potro: mrtvoga so ga domo prinesli.

Kak velki vdarec je bio to na siroto, rávno v tislom časi na betežno ženo gledoč! Mala deca so jočéč k materi bežala, ka je šče pomnožilo njoj velko žalost. Kak naj prehrani sirota to drobno dečico v tom ravnom stani, gda že dober čas nej mogoča zvršiti domača opravila.

Jako pohodnjene družine sirmaščina je vsikdár bole rasla. Za ništerne dne je prišeo prvejšega posestnika sin, šteri kak očine vrednosti öröčnik je šumo terjao že ednok plačene hiže. Na smrt prestrašena dovica je z prisegov potrdila, ka že je

njeni pokojni mož to zdavnje plačao ino je več sosédov za svédoke pozvala. Tei so samo telko pravili, ka so čúli tišlara hvaliti se, ka že je on dug plačao, drúgo pa nevejo. Posestnikov sin je tak to želo, ka naj njemi pokaže pobotnico (kvitingo).

Sirota dovica jo je nindri nej mogla najti, čeravno njoj jo te mož pokazao. Gor je preiskala celo hižo, nego pobotnice je nej najšla.

Posestnika sin je z tem odišeo, ali naj pokaže pobotnico, ali pa naj plača dug, ovak se more za ništerne dni vó z hiže odselit. Nej je znala, ka bi včinila v stiski! Za delo je preslaba bila; deca so šče mala bila, za delo nezmožna; rodbina pa, gda bi njeno nesrečo zvedila, je nanč nej gledala na njo. Kodivat naj ide? Nej, če jo gospodin Bog ravno tak kaštiga, raj od glada merjé, kak pa da bi beračila. Nej, proti tomi se je upiralo njeno poštenjé pa njeno prvejše skrbno življenje.

Sreča, da je dovica jako pobožna bila: k Bogi se z zvünrédnim vüpanjom obračala. Verno zanašanje jo je šče v največšoj nesreči nej zavrglo. Z kem bole se jalén i na predsodek friško naklonjeni svet od njé obrno; z kem bole težeči je postao njeni stališ, ona se je z tem z notrašnješim vüpanjom obrnola k Bogi, k Devici Mariji, pribežališče grešnikov i tolažnic žalostnih, štera nikoga nezavrže, što se k njoj za pomoč obrni.

V svojoj hiži je mela edno podobo karmelske divice Marije; to podobo je na marijine svétke vsigdár z rožami okinčila; tã je vküp zbrala vsaki večer svojo malo familijo ino je pobožno z njimi opravila rožnivenec i lauretansko litanijo. Ta podoba njoj je bila v hižnih skrbeh i nevolah jedina tolažba.

Stiskana dovica se je v tom strašnom stališi tüdi k nebeskoj Materi molila za pomoč. Kvitinge je nej najšla i tak bi zajtra mogla z nova plačati dug; inači jo na cesto vržejo od zime trepetajočov i lačnov decov vréd.

Sneg je jako šo. Deca drúgi so se poslužila prilike ino so se z zvünrédnim veseljom z snegom lüčala pred njenov hižov. Tužna dovica je pa nej čúla njihove glasne zmembe: tam je klečala pred podobov Device Marije ino jo je z močnim vüpanjom prosila pomoči.

Poleg njé so njena deca kléčala imevši na ramah škapuler; to je vse vküp opominalo Devica Marijo, ka vsa deca tüdi pod njenov obrambo stojijo. Mati je oblúbila, ka v tistom slüčaji, če de njoj posredüvala za pomoč; pred svojov hižov da postaviti njeno podobo, naj popotnike navdüši ino češčenje i slavo bože Matere.

Gda so etak molili, ovo čudna pomoć se je spunila v nej mišlenom načini. Med decov, šteri so se z snegom špilali, je eden veliko labdo snega lūčo v steno hiže te sirote dovica ino z takšov močjov, ka se stena strosila i na steni véséča marijina podoba je dolspadnola. Dovica beži k podobi i vidi, ka poleg kepa je eden papir; šteri je za kepom bio shranjeni. V tistom megnjeni v njem spoznala zdavnje iskano kvitingo. Oh, kak blažena je blia!

Podobo je pali gorobesila ino je pobožno na kolena poklek-nola, da hvalo da nebeskoj materi, Devici Mariji.

Rávno te je notristopo nepotrpežljivo v hižo posestnika sin. Grdi obraz je vrgeo na moléče i klečéče. Kaž je sirota dovica varala notri idočega, je gorstanola ino njemi je pokazala po čudnom tali najdeno kvitingo, pa v ednom časi njemi je povedala, ka se je zgodilo. Človek, šteri je nej bio hūdoga srca, je z genjenim srcom poslušao to čudno dogodbo. Na kvitingi je včasi spoznao očin rokopis ino ga je sram bilo, ka je on dvojio v odkritosrčnosti dovica. Z genjenim srcom je proso odpūščenje ino se včasi nakano, ka povrne včinjeno žalost. Okoli po hiži je glédao i je v pamet zéo kak kralūje revščina i sirmaštvo. Sirote, so že dva dni nej jeli tople hrane, ár so nej meli drv i skūhe tūdi nej. Dovica je tak betežna i slaba bila, ka je nikaj nej mogla spraviti. Deca so čisto i tak sirmaško bila oblečena, ka so malo nej zmrznola. Brezi reči se je odpravo, nego za ništerne minote se je povrno i so prinesli za njim krūh, meso, krumpline i drūgo skūho. Dobra ženska je z čudovanjom i hvalov priznala dobročinenje. Posestnikov sin njoj je v reč vujši: Dajte hvalo gospodnomi Bogi, vsega dobročiniteli, ka je mené dnes od velke nepravice občuvao. Záto za mojo dužnost držim vse tisto popraviti, ka sam proti vam včino. Dao njoj je tūdi vékšo šumo penez i jo opomeno, ka gda to šfall, naj znova po več pride, ár de se skrbo za njo tak dugo, dokeč njoj deca gor nezrastijo. Verno je obdržao reč i hasek je meo iz smilenosti: odsehmao njemi je na trgovini pa na vsakšem podvzétji poseben boži blagoslov ležao.

Celo drūgi človek je postao! Nej je bio več sebičnež, nego prijateo sirmaških. Spoznao je svétoga pisma ete pravice: Boše je dati, kak vzéti.

V Bogi vūpajoča dovica je trdno molila za dobročinitela, vendar se z obečanja nej spozabila. Krasen na njega steber je dala postaviti poleg hiže i gor je obesila marijino podobo. Steber, pred šterim kléčnjek stoji, šče zdaj je; pred podobov na Marijine svétke lampaš gori. Sosédje, gda delo opravijo, dostakrat tū klečéjo z pobožnostjov i potožijo svoje nevole milošče punoj Materi, da je tolaži i njim smilena bo.

Sveta Držina.

Po treh kralih prvo nedelo se sveti god sv. Držine: Jezusa, Marije, sv. Jožefa po odredbi sv. Matere cerkvi. Letos je bio prvi te svetek po celom sveti. Svetimo pri toj priliko sveto življenje edne siromaške družine. Te najbogatejši Bog: Jezus, dete te familije je siromak postao; kraljevske rodbine potomca, v bogastvi plavajočega Šalamon kralja naslednika, Dev. Marija i sv. Jožef, sta velika siromaka. I li se sto i sto milijon katoličancev zgledava na to siromaško familijo, ar je bogata bila vu jakostaj.

Čistost je ladala v toj družini i treznost. Pijanost i nespodobnost prek praga te familije nikdar ne sta stopile. *Bog* je bio središče te družine. Vse je živelo i delalo, jokalo i veselilo se za Jezuseka. To je bio namen življenja Dev. Marije i sv. Jožefa. Zato sta živela, trpela, delala vse, naj Jezusek odraste, se odiči, postane naš odkupiteo i reši naše duše. I to nalogo je dao Bog vsem družinam. Vse so samo zato na zemlji, naj njene kotrige Boga odičijo i se vzeličajo. *Zato i samo zato je Bog dao roditelsko oblast oči i materi, naj njuva deca Boga odiči i se ž njima vred zveliča.* Gde nej takšega življenja, ka bi se te cio dosejno, je družina zablodila. Njena vrata so na pekeo odprta i mesto angelov hūdi dūhovje hodijo skoz njih. Jedina pomoč za te nesrečne hiže je častenje i na pomoč zazavanje sv. Držine: Jezusa, Marije i sv. Jožefa.



Krščanski navuk.

I. Zapoved.

Boga ne molimo samo v duši, kažemo to tūdi zvūnaj. Telo i duša sta oba bože delo i tak tesno zdrūžena, ka edno brez ovoga delati ne more. Kak duša tak i telo se more vklanjati svojem i Stvoriteli. I če se nebi, bi zatajili svojo naturo, ka je pa ne mogoče. Ogenj, šteri v hiši nastane, vōvdari. Drevo, če ne požene vrejkov, se posūši. Veselje, čemerje se kažejo na obrazi. Znotrašnje ide vō, tak smo stvorjeni. Zato tūdi molitev pride vō i se kaže v lepom klečanju, v pobožnom sklepanji rok, v veselom popevanji izvbranom pogledī. A ar zvūnešnja pobožnost je samo sredstvo, šker za kazanje notrašnje pobožnosti, jo lejko deloma opūstimo, gda smo zadržani. Zato je nikši greh ne sedečki, hodečki,

ležečki moliti, če je telo trüdno, slabo, betežasto ali drugi istinski zroki so. Naj se samo pobožno moli. Med mešnov potjov v cerkev ali domo idoč kak lepo bar en čas moliti. Gotovo ne bo tisti raztrešen pri božoj službi v cerkvi, ki to lepo navado drži na poti. Ne čūda, da se zeva tistomi v cerkvi i njemi je dugi čas, ki z krčme ide v njo, ali pa celo božo pot preguči od faling drugih. Srce njemi je že puno sveta i greha, Jezuš nema mesta več v njem. Tiste dobre dūše, štere se sagajo, ka prej grešijo če vsikdar klečeč ne molijo, naj si v tolažbo prečtejo te reči sv. Terezije: *„Ne obrūdi se s predugim klečanjem, ar potom nastane razmišljenost. Zadosta je, če tvoja dūša kleči z dužnov pobožnostjov pred Bogom.“* Ne slišijo pa te reči zdravim, močnim, mladim telom, štera niti dve koleni ne vūpajo prigoti pred svojim Bogom, ne maloga prsta od blazine vūporinoti, uego med kobacanjem v toploj legi z dugim zevanjem ali na ednom koleni čepč se norčarijo z Boga. Ne. Na te neidejo reči svetnice. Teh molitev ne zasluži drugoga imena kak: *norca delanje z Boga.*



Blaženi tisti, šteri zavoljo pravice trpijo preganjanje, ar je njihovo nebesko kraljestvo. (Mt. 5, 10.)

(Pismo)

(Brat piše v Ameriko svojemi brati, šteri se jemi je tožo, ka mora trpeti dosta preganjanja, čeravno je nedužen. — Navuki so primerni za vsakoga, bodisi v Ameriki, ar se vsi večkrat tožimo, ka nas drugi po krivici preganjajo: slabo od nas gučijo, nam škodijo gde samo morejo).

Dragi brat! — Tvoje pismo, v šterom mi razodevaš vse težave tvojega petiletnega bivanja v Ameriki sam dobo v roke. — Dobro je tak, če pravomi človeki razodenemo svoje težkoče. Dostakrat že to samo pomaga, ka leži prenašamo težo dneva. Človeki se tak vidi, kak če bi polovico težave prek dao tistomi, komi jo razodenemo, ar nam jo pomaga nositi. Tak mislim, ka si se tūdi ti precu bremena rešo že s tem, ka si mi vse to popisao kak moraš po krivici trpeti. Znaj, ka mam globoko sočūtje s tvojim istinsko žmetnim položajom. Nanč nemrem sam toga nositi. Zato sam si poiskao ešče ednoga dobrega prijatelja, šteromi mam navado vse takše reči potožiti. Pred njega sam neseo

vse to, ka si mi pisao. Te prijateo pozna tudi tebe; pozna tudi tiste, šteri te, kak pišeš, preganjajo. Zavoljo dva vzroka sam se jemi potožo: 1.) zavoljo toga, ar je dober prijateo in 2.) ar jemi je mogoče meni ino tebi pomagati. Pa znaš, ka mi jo pravo? — Eto: „Blaženi tisti šteri, zavoljo pravice trpijo preganjanje, ar je njihovo nebeško kraljestvo.“

Zaistino povem ti, dragi brat, če ne bi bio tisti šteri, mi je tak odgovoro, sam naš Gospod Jezus Kristus (ki prebiva v sv. hoštiji — tam sam se jemi tožo), — bi se obrno od njega i ga ne bi poslušao. Ar je pa on neskončna istina, jemi pa verjem. Tudi ti jemi verješ, hvala Bogi; ve mi pišeš, ka si svojo katoličansko vero, v šteroj so te odgojili naši dobri starši, ohrano trdno i čisto. Z zahvalnoščov sam nekaj časa premišljavao té tak tolažilne reči, te sam pa vzeo pero, ka ti napišem to pismo, v šterom je glavna miseo to: „Dragi brat če je tomi tak, ka zavoljo pravice moraš telko trpeti, — blagor tebi! Ar če vse to prenašaš potrpežljivo, v dan v voljo božo, v spravo za svoje grehe — ar grešniki smo vsi, — boš zaistino dobio plačilo v nebeškom kraljestvi. Veselje v nebeškom kraljestvi se pa ne da primerjati z zemeljskimi težavami. — O blagor tebi, ka si si v razburkanih časih ohrano biser edino prave svete katoličanske vere, ki nam davle v najveških stiskah najveško tolažbo, v najveškem betegi najbouše vrastvo! Hvala Bogi!“

Dragi brat, če to istino, štero sam ti ravno napisao, nekoliko premišljavaš, boš vido, ka je v njoj vsa tolažbo, ki jo potrebuješ v svojem težkom položaji. V sv. cerkvi je živelo nešteto ljudi, ki so celo svoje življenje prenašali na podlagi te Kristusove reči najveške krivice. Komaj po njihovej smrti se je zvedelo za njihovo jakost. Pri mnogih nanč po smrti ne. Če pa premislimo, ka je njihovo trpljenje trpelo 10—20—50 let, zdaj je pa že 100—200—500 in morebiti več kak 1000 let, kak vživlejo za svoje preganjanje nebeško veselje, ino ga bodo vživali celo neprtrgano večnost, — oh ja, če to premislimo, te zaistino lahko razmimo Kristusove reči — blaženi tisti, šteri zavoljo pravice trpijo preganjanje. — Opomnim te na potrpežljivoga Joba. Najlepši zgléd nam je pa Jezus Kristus sam. Kak so njega zasramovali i ga preganjali! Če pa ščemo z njim iti v nebeško veselje, jemi moramo tudi pomagati Križ nositi na Golgoti. Za nas ne sine velati, ka je pobožni Tomaž Kempčan zapisao. Mnogo jih hodi za Jezusom, dokeč deli krúh, malo pa, ki bi pili z njim kelih trpljenja (II, 11).

Predragi! Opomno bi te posebno na to: Praviš, ka že pet let trpiš krivično preganjanje. Ka je minilo se nemre več spremeniti.

Nihče nemre napraviti, kak če teh minolih pet let ne bi bilo. Predragi! Eli naj ide vse to trpljenje v zgubiček? — v dvojni zgubiček? — ar 1.) samo na sebi ne bi prineslo za tebe nikšega haska i 2.) ar si si med tem časom ravno zavoljo trpljenja ne mogoel kaj drugoga sebi v dušni hasek spraviti? I Zato ti pravim: Potrgaj s toga pet let staroga dreva trpljenja dragocene sade sebi v dobro hrano za svojo nemrtno dušo! Pitaš me, kak naj te napraviš. Etak: Strgaj vse bridkosti svojega trpljenja iz svojega srca i ga v tihom samotnom preišljavanji ponūdi Gosposi našemi Bogi, rekoč: Pogledni Gospod Bog, vse t trpljenje, štero sam dozday prestao, polagam na Tvoj oltar. Pripoznam ka sam si mnogo sam zaslužo, zato naj bo v spravo za moje grehe. „Če si mi ga pa mogoče kaj več poslaol, kak sam ga pred Tebom zaslužo, Ti ga tūdi z zahvalnostjov prinašam na Tvoj oltar, ar znam, ka je prišlo vse iz Tvoje dobrotljive roke, štera mi tūdi v trpljenji pošilja samo dobro.“ — To je prvo. Kda pa to poveš, pa zaistino položi to trpljenje na oltar, to se pravi, s tov miselnostjov ga pozabi! Pozabi na vse! Pozabi ka so ti krivico delali, ne delaj maščevalnih naklepov. Nad nami je mogočen i pravičen Sodnik. Njemi nahaj sodbo ino ka-zen. Mi se pa držimo Gospodove najvekše zapovedi: ljūbezen do Boga i do bližnjega, bodisi prijatelja ali sovražnika!

Brat! Kda to napraviš ino boš v teh mislihi, kak hasnovito de za tebe, če stopiš med tem k spovedarnici kakšega znanoga eli neznanoga dobroga spovednika. Potožiš se jemi lahko v tom duhi kak sam ti pisao ino si v vsakšem tali zlehkočiš svojo /est. I kda se to zgodi, zahvali Bogi, ešče bole pozabi na vse ino misli samo naprej. Gledaj samo v prihodnjost! Na preteklost se ne zgledavaj.

„Gledaj samo v prihodnjost!“ Tak sam ti zapisao. To se pravi, začni zevsema novo življenje! Novo kak če bi se znova rodio. Pri tom pa posebno gledaj, ka de novo življenje odgovarjalo življenji pravoga vernoga kristjana. Najraj bi ti napisao kakšega reda bi se prek dneva držao, ar pa ne vem kakše delo opravljaš, mi je to ne mogoče. Zajtra kda staneš, naj ti bo prva miseo pri Bogi. Bar kratka zahvala in prošnja za nadaljno pomoč. Pri deli bodi veren. Za vernost te poplačajo ljudje ino Bog. Če moraš biti v družbi takših ljudji, iz šterih vūst prihajajo samo kakše neslane reči, se ne pogovarjaj z njimi. Iz tvojega govora naj se vsikdar razodeva razumnost, mirna prevdarnost. Ne mej nikšega prijateljstva z ženskami. V družbi z ženskami človek nikdar ne ve, kda je mejo prekoračo, — pa če ravno so dobre in poštene. Kratka prijazna reč ino kratek pozdrav, to je zadosta. Za ženitev maš ešče — čas morebiti v starom kraji. Dobre ino poštene dekle do se od svoje strani ravno tak obnašale. — V prostom časi se odpočij: ti kakši dober list ali knjigo. Kak lepo bo, če stopiš malo v

cerkev ino pozdraviš dobrega Jezusa i se pogovoriš z njim kak z dobrim prijateljom. Ob nedelaj in svetkaj daj Bogi ka je božega. Pod smitnim grehom smo dužni biti pri sv. meši. Poslušaj tudi predgo. Nedelje so tudi za telovni odpočitek. Kratek sprehod. Znabiti je tudi kakša prireditev katoličanskoga društva. Prav je če se seznaniš s kakšim poštenim moškim, ka ti dela prijetno družbo. Itak te pa opomin, naj nede vsakši na prvi pogled prijazen moški tvoj prijateo.

Iz srca ljubečega brata prihajajo te reči — s srečnov željov ino trdnim zavüpanjom, ka ti prinesejo nazaj zgübljeni mir ino pravo srečo v zadovoljnosti, — če se boš samo ravnal po njih. Tak mi boš v prihodnjem pismi lahko kaj veseloga poročo, kak si to vüpanje ino željo izrazo v zadnjem tvojem pismi.

Živi priprosto, z malim zadovoljen. Naša prava narava ne potrebüje dosta za svoje življenje, samo če je ne razvadimo. Püščavniki so s krühom ino z vodov doživeli visoko starost. Stanüvali so v dulinaj ali pod milim nebom, spali na trdom kamni ino se oblačili v trdno platno ali kože i so bili mnogokrat ne samo pred Bogom imenitni, liki celo pred svetnimi vladari, šteri so je hodili nasvete poslušat. Siromaštvo je sveto, zato se ga ne smemo sramüvati. Naš Gospod, ki je stvoro vse bogastvo na zemlji z zemljov vred, jo bio tak siromaški, ka se je ednok nam v podevčenje toužo svojim apostolom rekoč: „Lisice majo svoje lüknje ino ptice svoja gnezda, Sin človekov pa nema kama bi položo svojo glavo.“ S tem ne povedano, ka ne bi smeli pridobivati si svetnoga bogastva na lepi pošteni način. Ve je to celo naša dužnost na sveti. Eli navezani nesmemo biti na njega. Istina pa je, ka nam siromaštvo pomore do časnoga blagoslavja.

Prostost, pravo prostost, je dao človeki Bog, zato ti je nemre vzeti ničče na sveti. Nemreš se zato tožiti ka ti kradnejo prostost. Telo lahko denejo ljudje v železne verige, düh se pa ne da vkovati, če ga samo ti ne püstiš.

Brat! Korazo! Batrivnost v imeni božem! Vse de šlo! Ne obvüpati! Obvüp je za male ljudi! Vstvarjeni smo za večnost!

Željno čakam na tvoj odgovor!

Pozdravljen v Kristuši!

Tvoj brat! . . .

Marijino srce.

Za Jezušovim je najsvetejše, najčištejše, najbolše, najmilenejše. Naše matere srce je. Mi deca mammo juš se vrči na to srce i se na njem vözjokati. Ali vas mogoče nikaj ne boli? Vas nikaj ne teži? Gda veliki beteznik pravi, ka ga več nikaj ne boli, je prišla

njegova smrtna vōra. I gda grešnik ne najde rane v svojoj dūši, njemi je ta že vmrla. Ne pravi, ne pravi, da je vse v redi. Bole pravi, da je vse v neredi. Čisto je otemnela, poniznosti nega, ljūbezni do bližnjega ne najdemo, pobožnost zaman iščemo, srca so otrdnola, dūše so se ohladile . . . „Vsaki naimre svoje išče i ne ka je Jezusa Kristusa“ (Fil. 2, 21.), svedoči Dūh boži po svetom Pavli apoštoli od prvih vu veri gorečih krščanskih časov. O keliko bole je denešnji posveten čas po njih zadet. — Sebe iščemo, ne Jezusa, pa njega bi mogli. Sebe iščemo i se tūdi najdemo, Jezusa pa zgūbimo, koga bi najti mogli. I večnost se bliža. Sodba je tū. Glava nam je sera, ali pišliva, hrbet nagnjen dozoreli smo za sod, šteri za večno vō pove. Ka? Nébo? Nemogoče, ar smo je ne iskali. Pekeo? Zaistino, ar smo na vse štiri šli za njim. Pa matere ne bomo vidili? Ne, oče tūdi ne, bratov, sester tūdi ne. Mi sami smo si tak zvolili. Postojte malo! Ne zdvojite! Marija ešče žive. I dokeč ona žive, je ešče nikaj ne zgūbljeno, vse se da ešče rešiti. Njeno materno srce je pribežališče grešnikov. Po tom pridemo v odprto rano Jezušovoga Srca, štero je naše zveličanje. To dvoje Srce je najbolje tesno zdrūženo. Nikdar ne stalo i ne bo stalo niedno srce tak bliži k Jezušovomi božemi, kak Marijino. To njemi je najbolje spodobno. To teliko pomeni, ka se niedno srce ne brigalo i se ne bo i se ne more telko brigati za Jezušovim Srcom za grešnike, kak Marijino. Kak sladko, kak tolažljivo nam je znati to! Sveta Maticerkev je že l. 1808. dovolila češčenje Marijinoga Srca. Leta 1855. jul. 21. so sv. oča Pij IX. na svetlo dali dūhovne molitve i sveto mešo na cast „najčistejšemi Srci Bl. Device Marije.“ V Parizi obstoji „bratovčina najčistejšega Marijinoga Srca za povrnenje grešnikov.“ Nešteto dūš je dobilo že miloščo povrnenja po molitvah te družbe, o naj naše tūdi dobi. Marijino srce je mehkejše od najfinejšega otopljenoga voska, je po rečeh svete Materecerkvi „ognjišče bože ljūbezni, na šterom gori boža ljūbezen“ (II. Noct.), „je po spodobi božega Srca Jezušovoga puno ljūbavi i smilenosti“ (Oratio M. et. of.). Sem, sem, sem zato prihajajmo, ki smo ranjeni ali mammo svoje, šteri so ranjeni. Marijino Srce bo grešne rane ozdravilo, zamazano srce opralo, mrtvo dūšo oživel, betežno zvracilo, čo se njemi potožimo i je prosimo pomoči. Materno Srce se bo genolo nad prošnjov svoje uboge dece i nam bo sprosil od Jezušovoga Srca smilenje. — Marijino Srce pomagaj nam, pomagaj nam, pomagaj nam!



Držinče.

Nekda sveta se držinčeti slabše godilo kak nemoj stvari. Poganski gospod je smeo zbiti i ešče vmoriti brez odgovornosti pred zakonom. Odavali so je kak živinče dokeč je krščanstvo ne zmagalo poganstva i okorna srca gospodarov v Ameriki i Afriki. Pa čeravno staroga robstva več ne, itak se tū i tam ešče protikrščansko misli od držinčeta. Včasih je pa samo držinče nezadovoljno misleč, ka je v najbolje zavrženom stani. Pa gda tak dela, jako blodi.

„Po krščanskoj veri je držinče rešeno zavrženosti, ar je človek i ar je odrešeni človek, ravnotak dete Marijino, po Jezusi odkupljeno kak milijonar i ravnazato ednaki pred Bogom kak vsaki drugi. Pa to vala tūdi gledoč na svecke zakone v vseh krščanskih državah. Držinče tak ma vse pravice kak štokoli drugi, bodisi za časno življenje. Stan službenikov je zavetje za nešteje duše. O keliko hlapcov i dekeo bi se pogrozilo v nečistost, pijanost, tolvajijo i druge grehe z temi pa vu večno pogūbljenje, če bi bili samostojni, če ne bi služili. Služba pri poštenih pobožnih gospodarah jih je rešila vremenitne i vekivečne nesreče. Ve gda pride strašen den sodbe, bomo vsi priznali, ka je hlapcov i hlapic več zveličanih kak velike gospode. Ve, dušice te bodete svoj Magnifikat, svojo zahvalno pesem popevale, ka ste služile.

Služba je neizmerno zaslužljiva za nebesa. Boganje je pred Bogom več kak vsi dari v dober namen. Sam pravi „*Več je pokorščina, kak aldovi* (I. Kralj. 15, 22.). Ne mogoče se tistomi pogūbiti, ki boga, samo naj je to greh ne. Tak nas včijo vsi svetniki. Najvekše zatajūvanje je to, če spunjavam ne svojo, Inego drugoga volo. I držinče to dela. Zato si pa služih od Jezusa obečano „*na vreh mero*“ (Luk. 6, 38.). O kak veliko čast nosi v sebi, ki je pravo, bogavno držinče! Čast Marije nosi v sebi, štera se je za „*deklo*“ mela, gda je mati boža postala. „*Glej službenica Gospodova, naj mi bode poleg reči tvoje*“ (Luk. 1, 38.). Jezus je tūdi „*hlapca podobno na sebe vzeo*“ (Filip. 2, 7.) Držinče, veselo služih i nezavrži svoje časti!

„*Bože Srce Jezušovo, povrni grešnike, reši vmirajoče, oslobodi verne duše vic*“ (Vsakokrat 300 dnevni odpustek. Acta S. 1906. jul. 13.).

„*Naša ljūba lorska Gospa, prosih za nas!*“ (Vsakokrat 300 dnevni odpustek. Acta S. 1907. nov. 9.).

RAZGLED PO KRŠČANSKOM SVETI.

Svetovno osemdnevnicno so zvršavali nešteti verniki od 18.—25. januara za zjedinjenje vseh krščenikov i povrnjenje poganov. To pobožnost je začeo anglikanec P. Paul, urednik lista „Lamp.“ Molilce svoje osemdnevnicne je zvaio za „držbo sprave.“ Dober Bog je to evangeličansko dūšo pripelao nazaj z celov družbov sprave v kat. Maticerkev. Pij X. je potrdio to osemdnevnicno i XV. Bedenekt pa podelo vsem popolen odpūstek, ki jo opravijo l. 1916. febr. 25. Zdajšnji sv. oča so jo tūdi priporočili i se je sami vdeležili pa služili v njeni namen edno sv. mešo. Anglikanska i druge evangeličanske cerkve so tūdi sprejele to pobožnost z pravoslavniimi vred l. 1920. na svetovnom kongresi. Po 400 letaj so zdaj obprvim klečali vkūp katoličanci, evangeličanci i pravoslavni, ka bi postali tisto, ka je Kristuš pravo „Naj vsi edni bodo.“ — Ki šče, dobi slovenske molitve te bratovčine, naj se samo zglati pri „pokrajinskem vodstvu Euharistične Zveze narodov“ v Ljubljani, Zrinjskega cesta 9.

Marijo je prekuno i neušto od nje gučao v Debreceni na Vogrskom Lōblovic, židovskoga liberalnoga lista urednik. V parlamenti je to delo tūdi naprej prišlo, a katoličanski poslanci so se nikaj ne zvezemali za to. Pač liberalci so povsod ednaki. Ne ešče stalno, če ga sodnija osodi i či bi ga, dobi samo osem dni zapora. (Sziv. 1922. 18. 19. št.).

Seminišče sv. Sulpiciusa v Parizi ma 420 bogoslovcev, v drugo parizko seminišče je pa lani stopilo 67 mladencov. Ūda so to zvedili sv. oča, so ete reči pravili „Te številke so najlepša zaloga lepše bodočnosti za pariško pūšpekijo.“

Redemtoristi, družba sv. Alfonsa Ligurija i sv. Hofbauer Klementa, so se v dvojem mestu na Slovaškom naselili v Podolini i v Štrocki. To je najlepši odgovor na preganjanje katoličanstva na Čehoslovaškom.

Francoski verniki svojim dūhovnikom dajo 5 frankov za edno tiho mešo. Vlada njim je vzela imanje i ljūdstvo njim rado da vekši dar za mešo. Prinās bi to pomenilo okoli 130 kron za edno tiho sv. mešo.

Ljūdstvo za svoje dūhovnike. Češka sokolska vlada je oropala seminišče v Košicah imanja. Zato bogoslovce (mlade pope) to ne moglo zdržavati. Če pa ne bogoslovcev, ne dūhovnikov, brez teh pa prejde vera, Košički pūšpek so se v toj nevoli obrnoli do svojih vernikov i je prosili, naj pomagajo vzdržati seminišče. I verno ljūdstvo je telko darov vkūp navrglo, ka bogoslovci edno

leto lahko shajajo. — V Maribori prinas se toisto zgodilo lansko leto. Kak veliko plačo služijo té duše, štere se skrbijo, ka Jezuš dale žive v svojih dühovnikaj.

Prava istina. Vogrski vseučeliški profesor, svecki gospod, dr. Božóky piše v listi „Egyházi Lapok:“ Od poglobitve uspeha katoličanskih shodov je tečas zabadač gučati, dokeč tisti, ki so na vlasti ali ključče uspeha v rokaj držijo, neživejo pravo katoličansko življenje.“ Nadale našteva, ka je to življenje spoved, prečiščavanje, pot pač zdržavanje vseh božih i cerkvenih zapovedi i ka moremo tak v teh dūhi živeti kak riba vu vodi. To je prava istina, štera ide tudi na nas. Šteri politik ne ve krščansko živeti, ne ve tudi krščansko ravnati, čeravno je stokrat kotriga krščanske stranke.

Kriva vera se širi prek Donave na Vogrskom. Zove se „vojska zveličanja;“ prišla je z Amerike i širi jo neki Čopjak. Pa so, ki grešnomi, plačanomi agentí verjejo — Kristušovomi namestniki pa ne.

Za svoje mornare angleški katoličanci na lastne stroške držijo dühovnike vu vekših pristaniščaj, ka tej njihove duše oskrbljavajo.

Gospod zna pripravno vreme. Gđa se je na Francoskom dvori XIV. Ludovik králja kopičilo samo bogastvo i njegove dvorane glasne bile od veselic i razvūzdanost, — gđa so Galileisti i Jansenisti napadali znanost, vero, papovo oblast: se Gospod prikaže sv. Margeti i njoj razodene prave kinče, pravo radost, pravo znanost svojega Srca. — I zdaj gđa je besnej svetovni boj med nami, Gospod páli obišče zemljo i se razodeva pobožnoj deklici i nūni sestri Benigni Konsolati Ferrero na Talijanskom. — Ki žele spoznati, kakša je prava jakost, naj prečte njeno življenje. Dobi se v samostani trapistov v Rajhenburgi, na Štajarskom.

Katoličancov po celom sveti je po najnovějšoj statistiki 265 milijonov.



Mati plača darovnikom dare njej na čast ponujane na tom i drugom sveti jezerojezerkrat.

II. Na Martinišče: so darivali od tistihmao, kak se je začelo nabiranje v Dinaraj: Sever Božidar, D. Lendava 25, od nabiranja na ranjence i druge vojaške potrebe za časa svetovne vojske ostalo 348.23; duhovniki pri Kapeli na zlatoj meši vlč. g. pleb. svetnika Meško Martina navrgli 185, N. z D. Lendave 250, Klekl Jožef z Črensovec 500, vojaki 15. pp. z Travnika 12, Štefan Bohnec od Lipe 100, Bakan Štefan od Nedelice 25 Dinarov. Skupno dozdej nabrano 1445 Din. 23 par. Penezi so v Črensovskoj posojilnici. — Namen Martinišča je edno hišo i kapelo na čast sv. Martini v Soboti gorpostaviti, gde bi naša kat. šolska mladina srednjih šol dobila varstvo pod vodstvom sinov častitljivega Don Boska.

Na „Prekmurski misijon“ so nabrali ali darivali v koronaj leta 1920.-ga i 1921.-ga: Črensovci 522, Lipovci 265, Sr. Bistrica 330, D. Bistrica 444, Gumilca 1107, Žižki 520, Hotiza 589, Adrijanci 761, Sr. Bistrica 56, Kocet Ivan, Črensovci, 200, Trnje 921, Turnišče 690, M. Polana 671, Nedelica 451, Črensovci Klekl, 1923, M. Polana 60, Renkovci 457, Ižekovci 206, Lipa 897, Turnišče 130, Črensovci 40, posamezni darovi 401, Brezovica 310, V. Polana 606, Krog 342, Črensovci, Klekl 240.40, Lukačavci 50, Črensovci 40, Klekl 402, Martjanska fara 855, Nerat M. Celje 18.60, Črensovci 32, Cankova fara 1005.60, Črensovci zadruga 2000, Nedelica 100, V. Polana 76, Rakičan 25, G. Bistrica 769, Dokležovje 409, M. Sobota, Marič Mihal 40, Črensovci, Klekl 377, Sr. Bistrica 20, Tešanovci 60, Gorica 20, M. Sobota (Bakovci Horvat Janoš) 107, Lipa 166, Turnišče 54, Horvat Janoš Bakovci 95, Vučko Ivan, Bohnec Matija Gor. Bistrica 16, Edšid Celje 15, Turnišče, Törnar Bara 5, Siftar Jožef, Petanci 6, Edšid Štefan, Gederovci 20, Raj Štefan, G. Bistrica 10, Ciglar Ivan, G. Bistrica 30, Farkaš Ana, Strehovci 30, Črensovci, Ritos Peter 20, Beltinci 30, Bratonci, Kūhar Ivan 500, Balazek Jožef, M. Polana 60, Gerič Franc M. Polana 40, Duh Martin, Adrijanci 10, Doma Jožef, Trnje 42, Raj Jožef, G. Bistrica 30, Šinko Leopold, Gederovci 100, Bakan Mikloš, Dokležovje 5, občina Adrijanci 13, Žalik Ivan, Žižki 750, Klekl Jožef, Črensovci 222, Martinec Mari, M. Petrovci 20, Cigan Jožef, Žižki 160, Turnišče Maroša Ana 6, Horvat Marija, Žižki 20, Klekl Jožef, tretjedniki 300, Edšid Štefan, Gederovci 70, Prša Pavla dovica Trnje, 40, Vogrinčič Štefan, Borlič Bakovci 10, Ciglar Ana, M. Petrovci 20, Bojšič Marija, Črensovci 165.60, Ūtroša Bara, G. Bistrica 60, Cigan Matija, Žižki 170, Tkalec Ana, Trnje 90, Tompa Ana, Črensovci 316, Šernek Ana, D. Bistrica 154.20, Kocet Kata, Gornja Bistrica 20.

Leta 1922. so darivali v dinaraj: Franciška Horvat, D. Bistrica, 38, Špilak Jožef, Brezovica 40, Žožik Kata, Žižki 53, Prša Magda, Žižki 33, Balövšar Ana, V. Polana 36.50, Raščan Orša, V. Polana 39, Ferenčak

Jožef, Gornilica 42, Vražiš Kata, Hotiza 29:50, Kranjec Kata, Hotiza 16, Horvat Kata, Hotiza 17, Magdič Jurij, Renkovci 44, Dündek Štefan, Karol, Skakovci 40, Vražič Kata, Hotiza 12:50, Ana Klar, Ivanci 100, Gabor Orša, Odranci 46:50, Klekl Jožef, Črensovci 7:50, Jožef Ferenčak, Gumilica 42:50, Žizek Verona, Črensovci 40, Horvat Anton, Žizki 44:25, Bara Koren, Renkovci 50, Štefan Koren, Renkovci 33:05, Tkalec Ana, Trnje 30, Kolenc Jožef, Gumilica 90, Titan Franc, Krog 68, Rk. župnija, V. Dolenci 45, Ferenčak Jožef, Gumilica 33, Jožef Kūhar, Gradišče 375, Občina Nedelica 131, Žerdin Marija, V. Polana 12:50, Čigan Martin, Sr. Bistrica 1:75, Raduha Andrej, Odranci 7:50, Marij. Družba, Beltinci 241, Raj Štefan, G. Bistrica 5, Kolenc Jožef, Kolenc Jožef, Gumilice 20, Kranjc Kata, Hotiza 15, Krampač Kata, Hotiza 29:25, Ūtroša Bara, G. Bistrica 84:75, Horvat Verona, Črensovci 55, Horvat Kata, Hotiza 20, Hanc Marija, Trnje 53:50, Tkalec Ana, Trnje 67:50, Zadravec Marija, Trnje 56:75, Horvat Marija, Bakovci 35, Ūtroša Bara, G. Bistrica 10:50, Šcerbu Maria, Sr. Bistrica 67:50, Lužja Martinec, M. Petrovci 82:50, Hozjan Kata, V. Polana 77:75, Magdič Terezija, Renkovci 23, Franc Kolmanko, župan, Korovčce 102, Žizek Kata, Žizki 40:25, Čigan Matija, Žizki 51, Prša Magda, Žizki 45, Žerdin Marija, V. Polana 10, Titan Franc, Krog 85, Horvat Franciška, D. Bistrica 178:20, Kreslin Marija, D. Bistrica 100, Verona Žizek, Črensovci 31:25, Lukač Alojz, Gradišče 31, Ščap Ana, Beltinci 70, Kolman Treza, Martinje Trdkova 272:25, Alojz Erjavec, Borejci 100, Ana Balažek, V. Polana 16:50, Činč Jožef, Petanci 27, Jožef Ferenčak, Gumilica 109:25, Franciška Horvat, D. Bistrica 13.

Na Samostojna sv. Družine so darovali l. 1920. i 1921. v koronaj: Zver Orša, Ižekovci 20, Smolkovič Marija, D. Bistrica 10, Žerdin Jožef, Žizki 40, Matjašec A. V. Polana 20, Gabor Št. M. Polana 10, Beltinci 30, Šömen M. in žena, M. Polana 5, Vinčec J. Romarje 50, Ritos Peter, Črensovci 10, Žerdin J. Žizki 40, Djura J. G. Bistrice 100, Beltinci 5, Balažic M. Sr. Bistrica 10, Šeruga J. Sv. Sebeštjan 20, Tkalec K. D. Bistrica 80, Turnišče, Antolin Bara 6, Črensovci 20, Črensovci, Törnarn Marko 6, Turnišče, Čigan Julia 20, Maroša Ana 10.

Leta 1922. darovali v dinaraj: Ros Jožef, Ivanci 10, (na oltar) Nerad Ana, Črensovci 15, (na cerkev), Kūhar Marija, Bakovci 1, Horvat Geta z Törnšča 5, Ošlaj Ana z Filovec 4:25, Horvat Orša, Bratonci 3, N. z Črensovec (l. 1920.) na oltar veliki 500 Dinarov. — Vsi darj so v Celji pri misijonaraj, ki so dobili dovoljenje od mil. pūšpeka, ka se smejo med nami naseliti. — Vsem naj plača vse Srce Jezušovo.

